EN RECORD DE JOSEP BECH, UN PAGÈS DE CAP A PEUS

MARTÍ PAOLA
Periodista

Quan perdem una persona a la qual apreciem, posteriorment tothom la defineix com a individu excepcional, únic i irrepetible però en molts casos, com aquest, la definició pren un color més real i objectiu. El 27 d'octubre ens deixar-nos en Josep Bech, una persona estretament relacionada amb Castelló d'Empúries, amb tot l'entorn agrícola de les nostres comarques, i que va ser president de la Comunitat de Regants, però sobretot va deixar-nos un pagès, un pagès en majúscules.

Fa pocs mesos celebràvem el seu setantè aniversari ignorant que una terrible malaltia se l'emportaria ràpidament. Per a aquella ocasió, els amics d'en Josep van preparar-li un escrit que desitjaríem reproduir a continuació amb la finalitat de transmetre a tothom qui va ser l'entranyable Josep Bech:

"Tots els qui avui ens trobem aquí, en aquesta taula, ho fem per una persona: per en Josep Bech, en Pepitu Bech. Un home considerat de cap a peus tot un pagès. Una persona que ha arribat als 70 anys amb una vitalitat envejable, sobrehumana i resumidament fantàstica. Només els seus cansats genolls han arribat a dia d'avui una mica més atropellats que la resta,

«Quin pagès de la comarca no coneix un Bech de Castelló? Una reputació que va haver de guanyar-se l'avi Xicu, va continuar en Josep i que segueix en Josep Maria»

però és que han hagut d'aguantar de valent el pes del treball, la constància i la tenacitat d'un senyor que ha lliurat la seva vida al camp, al bestiar, al mas, a la pagesia en general i sobretot a allò que més estima: a la seva família. Només aquelles persones que tenim la sort de conèixer en Josep podem dir que hem conegut un pagès de debò. I és que segurament en poques persones hem tingut l'oportunitat de descobrir com és l'esperit de treball, de dedicació i d'implicació com el d'aquest senyor; unes característiques pròpies d'un castelloni de mena com ell, i d'un veritable empordanès i emprenedor.

Aquells de nosaltres que hem tingut el privilegi de compartir uns instants de les nostres vides amb ell i la seva família, no ens és difícil pensar en un Pepito atenent pacientment les paraules de qualsevol de nosaltres, ajudant-nos en tot, oferint-nos el possible i l'impossible, fent-nos seure, fent-nos menjar i beure a toc constant d'un "mengeu, mengeu!"

Diuen que en Josep Bech va néixer el 22 d'abril de 1937. Fruit de l'amor d'en Xicu i la Contxita, a qui per cert m'agradaria esmentar i recordar amb un gran afecte i enyorament. I germà de la Montserrat. En Josep va mantenir una relació amb l'agricultura i la ramaderia pròpia d'un ministre. L'admiració i dedicació dels Bech per aquesta feina ha ratllat durant molts anys (i ratlla a hores d'ara) pràcticament l'obsessió. Començar i acabar les coses iniciades i ser polit en tots els treballs han conduït aquesta família a uns nivells altíssims de popularitat. Quin pagès de la comarca no coneix un Bech de Castelló? Una reputació que va haver de guanyar-se l'avi Xicu, va continuar en Josep i que segueix en Josep Maria amb tenacitat, bon saber fer i amb passió per la feina ben feta. Ningú podrà dir que a un Bech algú li ha regalat un sol cèntim. Cap d'ells no s'ha aconseguit sense la constant suor del front de tot un enamorat del camp, i de les hores i hores i hores de treball.

Els anys caminen i la vida en general ha canviat molt. Res tenen a veure aquelles mules, aquells cavalls que antigament arrossegaven la maquinària per poder treballar el camp amb els estris de què avui disposem... Però tot i això, en Josep no ha quedat al marge d'aquesta evolució. Ha pogut conduir grans tractors i enormes cosetxadores (que mai abans hagués pensat portar), té telèfon mòbil i el seu nom apareix a Internet. Però en Josep, amb els seus 70 anys que avui celebra amb tots nosaltres, és molt més que tot això. És molt més que aquest home que veiem prim, amb pell morena, pèl blanc... En Pepitu és i sabem que serà sempre més un bon amic de tots".

Descansa en pau, Josep!

Empordà - 13-11-07